

[Erik Eriksen.]

meget på, at man vil få stadigt sværere ved at opretholde tempoet i dens fremgang. Skibsfartsindtægterne er vigende, og landbrugseksporten vil efter alt at dømme indbringe væsentligt mindre end sidste år. Der er vel heller ingen mulighed for at slække på kreditpolitikken, som vi har misbrugt ud over alle grænser. Investeringerne vil derfor ikke gå i vejret, således som vi i allerhøjeste grad må ønske det. I løbet af det næste års tid vil tilgangen til arbejdsmarkedet stige ekstraordinært som følge af de første talstærke årgange af unge. Vort erhvervsliv har ikke kunnet forberede sig til at modtage dem, og dette sammenholdt med eksportvanskelighederne truer derfor i meget høj grad med at øge arbejdsløsheden.

Dette er i meget korte træk den nærmeste fremtids problemer; min vurdering heraf falder i øvrigt ret nøje sammen med de synspunkter, der er kommet til orde i regeringens egen økonomiske oversigt.

Tre partier har nu med direkte henblik på vore økonomiske vanskeligheder fremlagt hovedsynspunkterne i deres programmer; det gælder det konservative folkeparti, det gælder det radikale venstre, og det gælder partiet venstre.

Venstre anser det for det først fornødne i den aktuelle situation at søge priser og lønninger bragt mest muligt i ro. Alt for længe har vi set priserne, lønningerne og de øvrige omkostninger i utrættelig jagt på hinanden. Det er til skade for hele det danske samfund, det fører til pengenes stadige værdiforringelse, det må høre op engang.

Jeg ser ikke, at der er mulighed for at stramme kreditpolitikken. Jeg ser heller ikke, at skattepolitikken åbner vej frem, og derfor tvinges vi til at gøre spørgsmålet om priser og lønninger til et hovedpunkt. Det er sagt så mange gange, det er så velkendt, så jeg vel ikke behøver at uddybe det. Jeg ved godt, at det ikke er nogen populær vej at gå, men vi bliver nødt til at finde

noget, der kan holde prisstigninger og lønforhøjelser, som ikke har rod i bedre reelle økonomiske forhold, i skak.

Det var det ene.

Vi tvinges også til at tage til orde for en streng sparsommelighed i det offentlige forbrug. Mulighederne er her begrænsede for et oppositionsparti. Det er nu engang regeringen, der har udspillet, det er den, der lægger udgiftspolitikken til rette, og derfor er det så vigtigt, at vi har en regering, som i det daglige følger en strengt sparsommelig linje. For mig at se har den nuværende regering alt for længe set igennem fingre med nye udgifter. Det gælder ikke blot den højtærede socialminister, det gælder også andre ministre, ikke mindst den højtærede trafikminister — vi har jo eksempler fra de allersidste dage. (*Ministeren for offentlige arbejder* [Lindberg]: Er det lufthavnen?). Ja, det er virkelig kvikt, at den højtærede minister kan gætte det. Jeg udtaler min kompliment!

En meget vigtig side af udgiftspolitikken er tilskudslovgivningen. Heraf er den vigtigste boligstøtten, og vi mener, at der her er et punkt, som kan bære væsentlige besparelser. Regeringsbladet i hovedstaden har for et stykke tid siden lagt mig i munden, at jeg ønsker byggestøtten bragt helt til ophør. Jeg forstår ikke, hvilke interesser bladet mener at tjene hermed. Ved det pågældende møde — som ved mange andre tidligere lejligheder — understregede jeg, at venstre fuldt ud er klar over, at sociale hensyn også i fremtiden vil nødvendiggøre en vis støtte. Men det er rigtigt, at vi i venstre anser det for nødvendigt, at vi snarest og fordomsfrit får afviklet den ikke-sociale del af denne støttelovgivning. Der skal naturligvis her handles med omtanke. Vi vil gerne drøfte og overveje, om der i en overgangstid og som et led i en afvikling bør stilles midler til rådighed for finansiering af byggeri, som hviler på principperne i den nuværende boligstøttelovs kapitel V. A., bl. a. fordi vi mener, at dette byggeri forudsætter en ikke uvæsentlig indsats af byg-